

bromera

RESURRECCIÓ

Silvestre Vilaplana

CAPÍTOL 1

William Fox travessà les portes de la Fundació Alcor Life Extension a Scottsdale, a l'estat d'Arizona. Dues passes rere ell, el seguia el seu secretari, Edward Steel, amb una carpeta a les mans que mostrava un anagrama de les empreses Fox repussat en or sobre la coberta. Després de passar sense problemes l'arc del detector de metalls de la seguretat, s'encaminaren cap al despatx del director de la fundació. No va ser necessari que acabaren el trajecte fins a l'oficina. El director els esperava a la porta amb posat de seriositat professional.

—Benvingut, senyor Fox. Ja està tot preparat.

William Fox encaixà la mà del director i assentí sense dir res. Instintivament, s'acaronà amb l'índex i el polze el bigoti blanc en un gest en què només el secretari va ser capaç de reconèixer un petit símptoma d'amagat nerviosisme.

—Vol visitar en primer lloc les instal·lacions? —inquirí el director—. Ja vaig explicar el sistema als seus homes, però estaré encantat de mostra-li en persona el procediment fins a l'últim detall.

—No. He llegit els informes i conec la trajectòria de la seua empresa. No em cal res més.

—Gràcies per la confiança. Pot estar ben segur que no el decebrem.

El director acompanyà els dos homes en silenci per uns llargs corredors de colors molt clars i fortament il·luminats.

De fons, sonava una música suau que Fox va identificar de seguida amb Vivaldi. Al cap de pocs metres, pogueren percebre la davallada de la temperatura ambiental i encon-giren una mica les espatlles cercant escalfor.

—A partir d'ací es nota el fred —constatà el director—. És inevitable.

Arribaren a una gran porta metàl·lica al costat de la qual hi havia uns prestatges d'alumini brillant amb roba mèdica empaquetada dins de plàstic transparent.

—Abans d'entrar-hi s'hauran de cobrir la roba, el rostre i les mans. Com podran comprendre, les nostres mesures higièniques són extremes. Ningú no desitja que entre cap partícula nociva de l'exterior.

Es tragueren les americanes i es posaren unes bates i uns pantalons amples sobre la roba que portaven. Fox i el seu secretari agrairen la tela addicional, perquè els reconfortà de la frescor de l'ambient i els va permetre d'entrar en calor per un instant. Finalment, es posaren les màscares i uns guants de làtex. No hi havia cap òrgan, tret dels ulls, que no estiguera protegit per aquell material esterilitzat.

—Ara ja podem passar —sentencià el director. Sobre un panell numèric teclejà ràpidament un codi de dígit i la porta s'obrí—. Endavant.

Malgrat la roba afegida, Fox va percebre sobre la pell el fred intens que emanava d'aquell indret i va lamentar ha-ver-se tret l'americana. Seguiren el director per un corredor metàl·lic amb portes als dos costats i números assignats. Finalment es va detenir al llindar de la que marcava el número 6/14.

—Ja hi hem arribat.

El segon codi d'accés teclejat pel director els va obrir el camí a un espai enorme on s'aixecava un bosc de recipients metàl·lics immensos en forma de torre alineats l'un rere l'altre.

—Aquests són els vasos Dewar. Cada vas està dissenyat per contenir quatre cossos complets submergits en nitrogen líquid. La temperatura que genera el nitrogen és de 196 graus centígrads negatius. Com ens agrada dir, aquesta és la millor sala d'espera per al futur.

—On és ella?

El director travessà mitja nau i es detingué a la quarta torre.

—Descansa ací des d'aquest mateix matí. Tot el procés ha sigut normal, els metges han fet un treball eficient i han preparat el cos per a la conservació. No hi ha hagut cap incident i tot s'ha esdevingut tal com marquen els protocols d'actuació.

Fox s'apropà a l'enorme contenidor. Per un instant li va venir una esgarripança i no va saber si atribuir-la a la pena, al fred o al fet de sentir-se envoltat per aquelles enormes xemeneies platejades farcides de cossos morts. Com si li llegira el pensament, el director continuà amb un discurs que es notava que tenia ben après.

—Tota la gent que hi ha ací en estat de criogènesi no és realment morta, simplement les seues constants vitals s'han aturat per diversos motius i la ciència actual encara no és capaç de fer-les funcionar de nou. Però tots sabem que és qüestió de temps que la medicina avanci i aquestes mancances es corregisquen. Llavors, no hi haurà cap inconvenient a sanar-los per poder retrobar així les persones

estimades. Aquesta gent no és en un cementeri, sinó que hiberna i espera la primavera per reprendre la seua vida.

—Puc venir a visitar-la?

—Sempre que ho desitge. Però no vull que pense en la seua filla com en una persona que ha perdut definitivament i a qui cal visitar per mantenir el record, sinó que millor pense en ella com en algú que està de viatge i que en el futur, potser d'ací a moltes dècades, tornarà.

—S'equivoca, senyor director —la veu de Fox ressonà estranya per la reverberació entre aquells recipients metàl·lics—, la meua filla tornarà molt aviat.

CAPÍTOL 2

Sempre el sorprenia el silenci de la casa quan despertava, un silenci pesant, angoixós. No podia avesar-se a aquella tranquil·litat de cementeri, allunyada del soroll de cotxes i dels crits dels germans o de les veus dels pares. Però Bertran, o *monsieur* Colbert, com es feia dir ara, ja no era un jovenet amb una família de postal, sinó un home de mitjana edat, solitari, que s'amagava de tot i de tots en un diminut poblet prop de Kavala, al nord de la costa grega banyada pel mar Egeu.

El llogaret a penes arribava als tres-cents habitants, la majoria gent d'edat dedicada al conreu del tabac i del cotó, i era perfecte per a algú que volguera desaparèixer del món. No hi havia bona comunicació amb cap lloc i ningú no s'acostava mai a aquell territori sense al·licients. Les úniques finestres a l'exterior d'aquell petit món eren un vell televisor, que a penes era capaç de sintonitzar dues cadenes estatals cobertes de boira, i un vell telèfon situat a la cantina del poble, oberta tan sols a partir de les set del vespre.

Com cada matí, es vestí i agafà el cotxe per perdre's per les carreteres plenes de revolts que conduïen a Kavala. Després, caminà pels carrers que duïen al port i dinà en el restaurant de sempre, just al davant del mar. A mitja tarda, retornà per la mateixa carretera enrevessada fins al punt de partida.

Abans de recloure's a casa i perdre's en el silenci i en la lectura de les desenes de llibres que s'amuntegaven a les prestatgeries, anà a la taverna a prendre una mica de vi, una afició que darrerament assumia que ja començava a ser excessiva.

Només hi havia quatre vells que jugaven a cartes en un dels cantons de l'establiment polsós. Els homes el saludaren amb un colp de cap i reprengueren el joc. Ell era l'estranger i ja havia passat el temps de la curiositat. No era dels seus i, a més, ja no els despertava gens d'interés aquell francès esquerp i poc comunicatiu, vestit amb una elegància fora de lloc per a un indret com aquell.

Demanà un got de vi i s'assegué en una de les taules prop del taulell. De fons, sentí les burles d'un dels jugadors adreçades als seus amics. Semblava que havia guanyat la mà i ara escarnia els companys explicant la jugada.

A penes havia pres el primer glop quan el telèfon sonà. Tots dirigiren els ulls cap a l'aparell penjat a la paret, al fons de la cantina. Els homes es miraren indecisos, el timbre de l'aparell no solia ser mai presagi de bones notícies.

El taverner agafà l'auricular i, sense dir res, escoltà el que li deien. La resta dels ocupants de la taverna es mantenia expectant, aturada la partida mentre durava la conversa. El taverner passejà la mirada per tots els clients i la va detenir en l'home que bevia un got de vi.

—Volen parlar amb vosté, *monsieur* Colbert.

—No és possible.

El cantiner va deixar anar el telèfon amb prevenció i es refugià rere el taulell atent al que passava.

Bertran s'aixecà tímidament. Sentia la mirada d'aquells homes fixa en ell. Pensà que devia ser una equivocació

o una broma. No havia dit a ningú on es trobava, era a milers de quilòmetres d'algú que fóra capaç de conèixer-lo mínimament i cap persona al món no sabia el seu parador. Havia desaparegut per a tots aquells que alguna vegada l'havien conegut, s'havia canviat el nom i s'havia enterrat voluntàriament en aquell lloc.

Agafa el telèfon i se'l posà a l'orella amb indecisió.

—Qui és?

—Bertran, sóc Jonàs. Has de venir de seguida. Crec que tot és a punt de tornar a començar.

L'auricular quedà penjant del fil quan l'aparell li va caure de les mans. Els jugadors deixaren anar les cartes definitivament i es miraren espantats. Havien reconegut al rostre d'aquell estranger la presència de la mort.

CAPÍTOL 3

La intensitat amb què va tancar la porta va fer que tremolaren les antigues parets de la vella universitat. En aquell gest, John Pearson va demostrar tota la ràbia, tot el menyspreu cap als propietaris del centre educatiu i, també, tota la frustració que sentia en aquell moment. Al capdavant, l'havien fet fora. El joc d'aliances i polítiques internes de la universitat s'havia cobrat una nova víctima. I ara es malleïa perquè en el fons sabia que part de la culpa d'aquella situació en què es trobava era seua. La joventut l'havia fet pecar d'inexpert en els embolics de relacions personals que envoltaven la universitat i, sobretot, era conscient que hi havia col·legues que no li havien perdonat els seus darrers èxits acadèmics. S'havia dedicat més a la investigació i a la docència que al que semblava que era realment important en aquella universitat: els complots entre companys. De tota manera, no acabava d'entendre el perquè del seu acomiadament. El rector de la universitat no li havia sabut donar una raó consistent i s'havia perdut en un discurs gairebé inintel·ligible sobre la situació econòmica. Però el resultat era el mateix: estava fora.

Es dirigí al seu despatx i, amb arravatament, començà a ficar en caixes de cartó tots els llibres, papers i andròmines que havia anat acumulant en aquell centre durant els darrers cinc anys. Es va sorprendre de la quantitat d'ob-

jectes personals que hi havia al despatx i, al final, es limità a recuperar els seus llibres i a deixar la resta de pertinences on estaven. Si els molestaven, que les tiraren ells.

Ningú no vingué a acomiadar-se. Hi hagué una sospitosa manca de gent al voltant del despatx mentre acomplia el darrer capítol de la seua estada en aquella universitat. Sabia que ningú no acudiria, els uns per por de veure's relacionats amb un empestat, i per tant compromesos en un moment en què se sabia que la direcció volia reduir despeses i personal docent, i els altres perquè sabien que tenien part de responsabilitat en la seua destitució, per acció o per omissió.

Li van fer falta tres caixes grans per entaforar els volums personals que tenia al despatx, de manera que sabia que hauria de fer tres viatges fins al cotxe carregat amb llibres. Es posà en marxa de seguida. Desitjava deixar com més prompte millor aquella institució, allunyar-se d'aquell lloc podrit i corrupte on no el volien. Quan anava a iniciar el darrer recorregut, va aparéixer el conserge a la porta del despatx.

—Senyor Pearson, hi ha una persona que desitja veure'l.

—Diga-li que no rep ningú. Ja no treballa en aquesta casa.

—Em sap molt greu que marxe, senyor.

—Gràcies, Charles.

—Li ho dic sincerament, el trobaré a faltar. Però disculpe'm si hi insistisc. L'home que l'espera no és cap alumne. Sembla una persona important.

—D'acord —John deixà l'última caixa al damunt de la taula—. Diga-li que passe.

Era evident que l'home que el cercava no era cap membre de la universitat. Tenia al voltant de cinquanta anys i anava vestit amb molta elegància. John pensà que aquella roba costava com a mínim el seu sou de tres mesos. Els dos homes es donaren la mà amb cortesia.

—Em dic Edward Steel, i represente els interessos del senyor William Fox.

El nom del magnat va sorprendre John.

—I què desitja de mi aquest senyor tan important?

—Oferir-li una feina.

Abans de contestar, John va asseure's a la butaca del que havia sigut el seu despatx fins aquell mateix matí i mirà l'home que tenia al davant. El visitant romania impassible, amb la mirada fixa en ell. A les mans, portava una carpeta amb el logotip de les empreses Fox clarament perceptible.

—I com sap el senyor Fox que necessite una feina?

—Això no té importància. El que potser li interesse més és saber què pot guanyar amb la feina, en cas que l'accepte.

Edward Steel va traure uns papers del portafolis i li'ls mostrà. Era un contracte per a un any amb les empreses Fox. El sou que figurava era estratosfèric.

—I per què algú com el senyor Fox vol contractar un etnòleg a qui no vol ni la universitat per a la qual treballa?

Edward Steel va somriure.

—El senyor Fox és conscient que les seues investigacions sobre cultures antigues i rituals antropològics són les millors. Probablement ningú no sap més que vosté d'objectes sagrats i de cerimònies màgiques.

—Això no contesta la meua pregunta.

Per un instant Steel semblà acorralat, però respirà fondo i es reféu. John s'adonà que aquell home estava molt acostumat a negociar i a aconseguir el que desitjava.

—A més, en el cas que tinga èxit en la seua funció o, simplement, si la seua dedicació ens complau, estic en disposició d'oferir-li una plaça de director de departament en una universitat de més categoria que aquesta, o en aquesta si així ho desitja. Una plaça blindada que li permetrà dedicar-se a la investigació i a la docència la resta de la seua vida sense haver-se de preocupar d'altres qüestions menors.

John s'aixecà i passejà pel despatx. Per la finestra observà els alumnes que circulaven apressats en direcció a les classes. Aquells joves ja no serien els seus estudiants i, si volia continuar en el món universitari, potser la darrera oportunitat se li acabava d'obrir al davant.

—En aquest contracte no s'especifica a què m'he de dedicar tot aquest any. Què he de fer concretament?

—El que millor sap fer, investigar.

—Investigar sobre què?

Steel s'aclarí la gola abans de contestar. Ara sí que semblà que definitivament havia perdut el posat flegmàtic. L'enviat del senyor Fox es mostrava fins i tot una mica incòmode.

—Això no estic autoritzat a desvetllar-ho —digué al capdavall Edward Steel—. La naturalesa de la seua missió li l'haurà d'explicar el senyor Fox en persona. Hi ha un avió privat esperant-nos ara mateix a l'aeroport. Si m'acompanya a Nova York, en a penes dues hores podrà saber-ho.